

FÓRA DO TEMPLO

BENDICIÓN DOS RAMOS

SAÚDO (Ricardo)

MONICIÓN DE COMEZO ()

Bos días! Benvidas e benvidos á celebración do Domingo de Ramos, dando así comenzo á Semana Santa.

Hoxe revivimos a entrada de Xesús en Xerusalén cando se achegaba a celebración da Pascua.

Ese día, chegaron ao seu cumio as expectativas de Israel respecto do Mesías. Eran expectativas alimentadas polos profetas e confirmadas por Xesús coas súas ensinanzas e polos sinos que tiña feito.

Dispoñámonos a participar de tal xeito, que o espírito de Xesús, reine definitivamente nas nosas cousas, nos nosos corazóns, nas nosas vidas.

ORACIÓN DA BENDICIÓN DOS RAMOS (Ricardo)

EVANXEO (Ricardo)

PROCESIÓN Ó TEMPLO

DENTRO DO TEMPLO

INTRODUCCIÓN (Ricardo)

Canto: HOSANNA HEY...

Canto: UN NUEVO SITIO DISPONED...

MONICIÓN ÁS LECTURAS ()

A primeira lectura nos fala que o Señor está sempre cerca do que sofre con unha palabra de alento, unha man tendida, unha axuda. Este relato do Antigo Testamento axudaranos a entender a Paixón de Cristo.

Na segunda lectura San Pablo invítanos a actuar sempre con humildade tomando o exemplo de Cristo que o fixo todo sempre dende a súa condición humana, deixando de lado a súa condición de fillo de Deus.

No evanxeo escoitaremos o relato da Paixón de Xesús, narrada por San Marcos nel descubriremos que todo se cumpre según o plan de Deus, fielmente realizado na misión do seu Fillo Xesucristo.

1ª LECTURA_Isaías (50,4-7): ()

Canto: ESCUCHA TÚ LA PALABRA DE DIOS...

2ª LECTURA_Filipenses (2,6-11): ()

LECTURA DA PAIXÓN_Marcos (14, 1-15, 47) ()

Faltaban dous días para a Pascua e os Ácimos. Os sumos sacerdotes e mais os letrados andaban buscando como collelo a traizón, para matalo. Pero dicían:

- "Durante as festas non é ben, porque se pode armar un rebumbio cando hai aquí tanta xente".

Estando Xesús en Betania, na casa do Simón o Gafo, recostado na mesa, chegou unha muller cun frasco de alabastro cheo de perfume de nardo puro, moi caro; rompeu o frasco, e unxiulle a cabeza. Algúns dos convidados comentaban indignados:

¿Pero a que vén este estrago de perfume? Podíase vender en trescentos denarios, e repartírllelos ós pobres.

E alporizábanse contra ela. Pero Xesús dixo:

Deixádea, ¿por que a molestades? Ben está o que fixo comigo. Os pobres téndelos sempre entre vós, e podédelos axudar cando queirades; pero a min non me ides ter sempre. Ela fixo o que puido. Adiantouse a unxir o meu corpo para o enterro. Asegú-rovos que onde queira que se anuncie a Boa Nova, polo mundo enteiro, falarase, para honra dela, do que acaba de facer.

Xudas Iscariote, un dos Doce, foi onda os sumos sacerdotes, para lles entregar a Xesús. Eles alegráronse moito do que lles propoñía, e prometéronlle cartos. E andaba buscando o momento axeitado para entregalo.

No primeiro día da festa dos Ácidos, cando se sacrificaba o año pascual, preguntáronlle os seus discípulos:

¿Onde queres que vaíamos preparar a Cea Pascual?

El mandou a dous discípulos, dicíndolles:

Ide á cidade, e havos saír ó paso un home, cunha sella de auga. Ide tras el e onde entre, dicíndelle ó dono da casa: "O Mestre pregunta: ¿onde está o lugar no que podo comer a Pascua cos meus discípulos?" El havos mostrar no sobrado unha grande sala, xa disposta e arranxada. Vós preparade o que faga falta.

Marcharon os discípulos e, chegando á cidade, atoparon todo tal como llelo el dixerá. E prepararon a Pascua.

A tardiña, foi el cos Doce. E estando na mesa comendo, díxolles Xesús:

Asegúrovos que un de vós me vai entregar, un dos que está comendo comigo.

Eles, poñéndose tristes, empezaron a preguntarlle un por un:

¿Non serei eu?

Pero el dixo:

Un dos Doce, que está mollando no mesmo prato ca min. O Fillo do Home vaise, como está escrito; pero ¡ai daquel que traizoa ó Fillo do Home! Máis lle valería non nacer.

Mentres estaban a comer, Xesús colleu pan, deu grazas, partiuno e déullelo, dicindo:

Tomade, isto é o meu corpo.

E collendo unha copa, dando grazas, pasóullela, e todos beberon dela. E díxolles:

Isto é o meu sangue, da Alianza, vertido por todos. Asegúrovos que xa non volverei beber do produto da viña ata o día que beba o viño novo no Reino de Deus.

Despois de cantaren os Salmos, saíron para o Monte das Oliveiras. Díxolles Xesús:

Todos ides tropezar na vosa fe, como está escrito: Ferirei ó pastor e espallaranse as ovellas. Pero cando resucite, irei diante de vós a Galilea.

Replicoulle Pedro:

Aínda que tropecen todos, eu non caerei.

Xesús respondeulle:

Ten por seguro que esta mesma noite, antes de que o galo cante dúas veces, ti hasme negar tres.

Pedro insistiu aínda:

Anque teña que morrer contigo, endexamais non te negarei.

E o mesmo dicían os outros.

Chegaron a unha finca chamada Xetsemaní, e díxolles ós discípulos:

Sentade aquí, mentres eu vou orar.

E levando consigo a Pedro, Santiago e Xoán, empezou a sentir arrepío e angustia. E díxolles:

Morro de tristura; quedade aquí, e vixiade.

E avanzando un pouco, caeu no chan, rogando para que, se fose posible, pasase del aquela hora. E dicía:

Abba, meu Pai, ti pódelo todo, arreda de min este cáliz. Pero non se faga o que eu quero, senón o que queres ti.

E volvendo onda eles, atopounos durmindo. Díxolle a Pedro:

Simón, ¿dormes? ¿Seica non podes velar unha hora tan sequera? Estade atentos e rogade, para que non se vos someta á tentación. O espírito está disposto, pero a carne é débil.

E arredándose de novo, volveu a pregar do mesmo xeito. Ao volver, outra vez os atopou durmindo, pois caíanlles os ollos co sono; e non sabían que lle dicir. E por terceira vez, volveu Xesús dicindo:

¿Conque durmides e descansades? Pois sabede que xa chegou a hora, e ó Fillo do Home vano entregar nas mans dos pecadores. ¡Veña!, erguédevos e vaiámonos, que xa está aquí o que me vai entregar.

Estando aínda a falar, presentouse Xudas, un dos Doce, acompañado dun tropel de xente con espadas e paus, mandada polos sumos sacerdotes, letrados e anciáns. O traidor déralles unha contrasinal:

Aquel a quen eu bique, ese é; prendédeo, e levádeo con tino.

E así que chegou, acercouse e díxolle:

¡Mestre!

E bicouno. Eles botáronselle enriba e prendérono. Pero un dos presentes, desenvaiñando a espada, feriu a un criado do Sumo Sacerdote, rabenándolle unha orella.

Xesús reprendeunos dicindo:

Víndesme prender con paus e espadas, coma se fose un bandido. Estiven a diario no templo entre vós, e non me prendestes. Pero que se cumpran as Escrituras.

E todos fuxiron abandonándoo. Só o seguiu un mozo envolto nunha saba. Detivérono. Pero el, desenleouse da saba, e fuxiu espido.

Conduciron a Xesús á casa do Sumo Sacerdote. E xuntáronse todos os pontífices, anciáns e letrados. Pedro seguiu de lonxe ata o pazo do Sumo Sacerdote, e sentou alí para quentarse cos criados, á beira do lume.

Mentres, os sumos sacerdotes e mais o Sanedrín enteiro teimaban por encontrar algunha testemuña contra Xesús, para o poderen condenar á morte; pero non a atopaban. Moitos testemuñaban en falso contra el, pero non chegaban a pórse de acordo. Algúns, erguéndose, trataron de levantarlle un falso testemuño, dicindo:

Nós mesmos oímoslle dicir: "eu destruirei este Templo, feito por homes, e en tres días construirei outro non feito por homes".

Pero nin así chegaban a se poñeren de acordo no testemuño. Entón, erguéndose o Sumo Sacerdote e adiantándose ata o medio, interrogou a Xesús:

¿Non respondes nada? ¿Que é o que estes testemuñan contra ti?

Pero el calaba, e non respondeu palabra. De novo lle volveu preguntar o Sumo Sacerdote:

¿Es ti o Mesías, o Fillo do Bendito?

Xesús contestoulle:

Eu son. E habedes ver o Fillo do Home, sentado á dereita do Todopoderoso, vir entre as nubes do ceo.

Daquela o Sumo Sacerdote, rachando as vestiduras, exclamou:

¿Que necesidade temos xa de testemuñas? Vós mesmos oístes a blasfemia.

¿Que vos parece?

Todos o declararon culpable, e que merecía a morte.

Algúns empezaron a cuspir nel e tapándolle a cara, dábanlle labazadas, dicindo:

¡Adiviña, profeta!

Mesmo os criados tamén mallaban nel.

Estando Pedro embaixo, no patio, chegou unha das criadas do Sumo Sacerdote. O que viu a Pedro quentándose, quedou mirando para el e díxolle:

Ti tamén andabas con Xesús de Nazaret.

El negouno, dicindo:

Non sei nada, nin comprendo de que me falas.

E saíndo para fóra, cantou o galo. A criada volveuno ver outra vez, e empezoulles a dicir ós presentes:

Este évos un deles.

E de novo el volveu negalo. Pero de alí a pouco tamén os presentes empezaron a dicirlle:

Si, ti es un deles, que es galileo.

El, entón, empezou a maldicir e xurar, dicindo:

Eu non coñezo a ese home de quen falades.

E, de contado, por segunda vez, cantou o galo. A Pedro acordáronselle as palabras de Xesús: "Antes de que o galo cante dúas veces, ti hasme negar tres"; e saíndo para fóra, rompeu a chorar.

A mañanciña cedo, os sumos sacerdotes, os anciáns e mais os letrados todo o Sanedrín, despois dunha reunión do Consello, amarraron a Xesús e fórono entregar a Pilato.

Pilato preguntoulle:

¿Es ti o rei dos xudeus?

Respondeulle:

Ti o dis.

E os sumos sacerdotes acusábano de moitas cousas. Pero Pilato volveulle preguntar:

¿Non respondes nada? Xa ves de cantas cousas te acusan.

Pero Xesús non respondeu nada, deixando moi estrañado a Pilato.

Polas festas tiña o costume de soltar ó preso que lle pedisen. Estaba daquela na cadea un tal Barrabás, xunto cos sediciosos que nunha revolta mataran a un home. Cando subiu o xentío, empezou a reclamar o indulto tradicional. Pilato respondeulles:

¿Queredes que vos solte ó rei dos xudeus?

Pois el ben sabía que os sumos sacerdotes llo entregaran por envexa. Pero eles encirrabán á xente, para que lles liberase a Barrabás. Pilato respondeu:

¿E que fago eu con ese ó que lle chamades rei dos xudeus?

A xente volveu berrar:

¡Crucifícao!

Pilato replicou:

Pero, ¿que mal fixo?

Mais eles berraban máis forte:

¡Crucifícao!

E Pilato, para compracer ó pobo, soltou a Barrabás; e a Xesús, despois de o mandar azoutar, entregouno para que o crucificasen.

Os soldados, levárono, para dentro do pazo do gobernador, é dicir, do Pretorio, e chamaron a toda a compañía. Vestírono de púrpura, e trezaron unha coroa con espiños e encaixáronlla. Empezáronlle a facer saúdos:

¡Saúde, rei dos xudeus!

E cunha canivela dábanlle golpes na cabeza, cuspián nel e, axeonllándose, rendíanlle homenaxe. E despois de faceren riso del, quitáronlle a púrpura e puxéronlle a súa roupa. Despois levárono fóra, para o crucificaren.

Pasaba por alí Simón de Cirene, que volvía da leira o pai de Alexandro e de Rufo e obrigárono a cargar coa cruz. Levárono a un lugar chamado Gólgota, ou sexa, lugar da Caveira. Alí dábanlle viño con mirra pero non o quixo. Crucificárono e repartiron a roupa, botando sortes para saber o que lle tocaba a cada un.

Era a media mañá cando o crucificaron. Un letreiro anunciaba a causa da súa condena: "O rei dos xudeus". Con el crucificaron tamén a dous bandidos, un á dereita e outro á esquerda.

Os que pasaban por alí, burlábanse del, abaneando as cabezas, e dicindo:

¡Vaites, vaites, o que destrúe o Templo e o reconstrúe en tres días! ¡Anda, baixa agora da cruz, e sálvate!

Do mesmo xeito, os sumos sacerdotes, burlándose entre eles cos letrados, dicían:

¡Salvou a outros, pero non se pode salvar a si mesmo! ¡O Mesías, o rei de Israel! ¡Que baixe da cruz agora, para que vexamos e creamos!

Tamén os que estaban crucificados con el o aldraxaban.

Chegado o mediodía, a escuridade cubriu toda a terra, ata as dúas e pico da tarde.

E nesa hora, Xesús berrou moi forte:

Eloí, Eloí, lamá sabactaní (que quere dicir: "Meu Deus, meu Deus, por que me abandonaches").

Oíndo aquilo, algúns dos presentes comentaban:

¿Oístes? Está chamando por Elías.

E un deles, botando a correr, empapou unha esponxa en vinagre, espetouna nunha canivela, e deulle de beber, dicindo:

Deixade, a ver, logo, se vén Elías baixalo.

Pero Xesús, dando un berro moi alto, expirou.

O veo do Templo rachou en dous de arriba abaixo. O centurión, que estaba diante, oíndo o berro que deu ó morrer, dixo:

Verdadeiramente este home era Fillo de Deus.

Tamén había mulleres, mirando desde lonxe; entre elas estaban María Magdalena, María a nai de Santiago o Menor e de Xosé, e mais Salomé, que o seguían e servían cando estaba en Galilea; e moitas outras que subiran con el a Xerusalén.

Á tardiña, como era o día da Preparación, ou sexa véspera de sábado, Xosé de Arimatea, nobre conselleiro que tamén esperaba o Reino de Deus, foi onda Pilato con gran valor, para lle pedir o corpo de Xesús. Pilato estrañouse de que xa estivese morto, e, chamando polo centurión, preguntoulle se xa morrerá; daquela, informado polo centurión, entregoulle o cadáver a Xosé. El, mercando unha saba, baixouno, envolveuno nela, e acomodouno nun sepulcro excavado na rocha; logo fixo rodar unha lousa sobre a entrada. María Magdalena e mais María de Xosé enxergaban para ver onde o poñía.

HOMILIA (Ricardo)

ORACIÓN COMUNIDADE ()

***Ricardo:** Xesús desconcertou no seu tempo e síguenos desconcertando hoxe. Coa súa entrada en Xerusalén danos unhas claves e coordenadas para comprender quen é El e cal é a súa Boa Noticia. Oremos dicindo:*

Queremos ser protagonistas esta Semana Santa

- Para que a Igrexa sexa proclamación do Reino, que non busque ser prudente ou razoable senón canle do ser de Xesús. OREMOS:

Queremos ser protagonistas esta Semana Santa

-Para que os xestos e acción das nosas comunidades parroquiais e relixiosas falen con claridade e fondura; sexa palabra que nos interrogue e nos sorprenda .

OREMOS: **Queremos ser protagonistas esta Semana Santa**

-Para que vivamos con unha fe renovada, sin tanto ritual e estrutura, que nos leve a unha vida cada vez máis plenamente humana e solidaria, sobre todo cos máis desfavorecidos. OREMOS: **Queremos ser protagonistas esta Semana Santa**

-Para que neste pórtico da Semana Santa digamos **SÍ** a Xesús, ao seu camiño, á súa entrega, á súa humanidade e divinidad. OREMOS

Queremos ser protagonistas esta Semana Santa

Ricardo: Pai Nai boa, que abramos ó noso corazón a mensaxe de Xesús; que abandonemos a nosa zona de confort en canto á fe e compromiso coa humanidade se refire. Dámosche gracias porque sempre nos indicas o camiño da nosa plenitude.

OFERTORIO ()

1.- Presentamos Señor esta RAMA DE OLIVEIRA, símbolo da paz, coa que queremos manifestar a nosa total e inequívoca adhesión a Xesús. Ao Xesús que fixo a súa entrada en Xerusalén como un Mesías humilde e manso, como un REI que non ven a dominar, senón a servir aos demais.

2.- Presentamos Señor ESTA VELA ENCENDIDA, símbolo da esperanza para todos aqueles que sufren enfermidades e soidade, aquelas vítimas da inxustiza e da pobreza, dos marxinaados... para que saiban que a vida vale a pena, e que o seu sufrimento terá recompensa. Eles tamén terán a PASCUA

3.- Presentamos Señor O PAN E O VIÑO, símbolos do corpo e sangue de Cristo Crucificado. Con eles queremos mostrar o compromiso de seguir a estela do que deu a súa vida polos outros e así co noso esforzo diario facer presente o Reino que todos desexamos.

Canto: ESTE ES EL CUERPO QUE OS HE ENTREGADO...

Santo: SANTO, SANTO, SANTO, SANTO, SANTO ES EL SEÑOR...

Noso Pai: PADRE NUESTRO QUE ESTÁS EN LA TIERRA....

A Paz: PON TU MANO EN LA MANO DE AQUEL...

Comuñón: QUIERO QUE DÍA A DÍA PENSEIS MÁS EN MI....

ACCIÓN DE GRAZAS ()

Deus, Pai bo, esta semana é tempo de gracias, é reclamo redentor de quen se entrega ata o martirio, é mensaxe do amor que da sentido á vida, é testemuña dun creente que obedece ata a morte.

Pai, gracias polo teu amor e porque os teus valores son alternativa a este mundo; gracias por Xesús, Maestro que se coloca a ras do chan, que ensina a benaventuranza de servir e sorpréndenos coa sabiduría da cruz.

Dinos, Pai, que pasos temos que dar para resucitar con Xesús, para ser mulleres e homes novos, con calidade cristiá.

Canto final: SI ESTÁS BUSCANDO...